

623.

До три сестри лозје садатъ,
Постара-та изговори:
„Варай сестро, ти помала!
Кому лозје си садиме,
Ние брате си немаме!“
Помлада-та говореше:

„Варай сестро ти постара!
Ако брата си немаме,
Майка ни е уще млада,
Белки ќе ни брата стигнитъ,
Нему лозје си садиме.“

624.

На невѣста.

Елеворъ си коня коитъ,
Невѣста му узда държитъ,
Узда държитъ свѣќа свѣтитъ
Подъ калинки, подъ малинки,
Подъ цървени трандафили;
Лудо младо вода водитъ,

Вода му сѣ не водеше,
Нещо му ѝ препинаше,
Морска риба златокрила;
Не ми била морска риба,
Туку било лепо моме.

625.

На единороденъ синъ.

Иматъ майка мила сина
Мила сина Костадина,
Промени го, накити го,
Опаши го свиленъ поясъ,

Закачи му стребрень дивитъ,
Да прати го на манастиръ,
Да ти учитъ бѣла книга,
Да ти пишитъ църно писмо.

626.

Иматъ майка мила керка
Промени ѝ, накити ѝ,
Облечи ѝ во свилено,

Во свилено копринено,
Та пуци ѝ во другачки,
Да ти пентъ, да ти игратъ.

627.

Църква метитъ мало моме
Со два страка босилько'и,
Емъ си метитъ, бога молитъ:
„Дай ми, боже, попа свекра,
И свекърва попадіа
И да зе'амъ гяче момче!“

Како бога помолила,
Така госпотъ ѝ помоголъ,
Нейдзѣ даде попа свекра,
И свекърва попадіа,
И си зеде гяче момче.